Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (ôsma komora)

zo 6. októbra 2020*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Elektronické komunikačné siete a služby – Smernica 2002/20/ES – Článok 13 – Poplatok za práva na používanie rádiovej frekvencie – Vnútroštátna odvetvová právna úprava stanovujúca poplatok za rezerváciu verejnej rádiovej frekvencie – Vnútroštátna práva úprava, podľa ktorej udeľovanie administratívnych koncesií na verejný majetok podlieha dani z prevodu majetku“

Vo veci C-443/19,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Vyšší súd Baskicka, Španielsko) z 24. apríla 2019 a doručený Súdnemu dvoru 7. júna 2019, ktorý súvisí s konaním:

Vodafone España SAU

proti

Diputación Foral de Gipuzkoa,

SÚDNY DVOR (ôsma komora),

v zložení: predsedníčka ôsmej komory L. S. Rossi, sudcovia J. Malenovský (spravodajca) a N. Wahl,

generálny advokát: G. Pitruzzella,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Vodafone España SAU, v zastúpení: J. L. Buendía Sierra, E. Gardeta González a J. Viloria Gutiérrez, abogados,

– Diputación Foral de Gipuzkoa, v zastúpení: J. L. Hernández Goicoechea, abogado, a B. Urizar Arancibia, procuradora,

– španielska vláda, v zastúpení: pôvodne S. Jiménez García a A. Rubio González, neskôr S. Jiménez García, splnomocnení zástupcovia,

– Európska komisia, v zastúpení: J. Rius a L. Nicolae, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: španielčina.

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/20/ES zo 7. marca 2002 o povolení na elektronické komunikačné siete systémy a služby (smernica o povolení) (Ú. v. ES L 108, 2002, s. 21; Mim. vyd. 13/029, s. 337), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/140/ES z 25. novembra 2009 (Ú. v. EÚ L 337, 2009, s. 37) (ďalej len „smernica 2002/20“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Vodafone España SAU a Diputación Foral de Gipuzkoa (Rada provincie Guipúzcoa, Španielsko) vo veci dane, ktorej táto spoločnosť podlieha z dôvodu administratívnej koncesie na právo na súkromné používanie verejnej rádiovej frekvencie, ktorá jej bola udelená.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenia 18, 30 a 32 smernice 2002/20 stanovujú:

„(18) Všeobecné povolenie by malo obsahovať len podmienky ktoré sú charakteristické pre odvetvie elektronických komunikácií. Nemalo by byť tak urobené s ohľadom na podmienky, ktoré sú už platné z titulu iných existujúcich vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré nie sú charakteristické pre odvetvie elektronických komunikácií…

…

(30) Správne poplatky môžu byť uložené poskytovateľom elektronických komunikačných služieb na financovanie činností národného regulačného orgánu pri riadení povoľovacieho systému a pre poskytovanie práv na používanie…

…

(32) Okrem správnych poplatkov, poplatky za používanie môžu byť ukladané za používanie rádiových frekvencií a čísel ako nástroja na zabezpečenie optimálneho použitia takýchto zdrojov. Takéto poplatky by nemali prekážať rozvoju novátorských služieb a súťaže na trhu…“

4 Podľa článku 1 ods. 1 tejto smernice:

„Cieľom tejto smernice je podporiť vnútorný trh s elektronickými komunikačnými sieťami a službami prostredníctvom harmonizácie a zjednodušenia pravidiel týkajúcich sa povolenia a podmienok s cieľom uľahčiť ich poskytnutie v rámci spoločenstva.“

5 Odsek 2 článku 3 uvedenej smernice, nazvaného „Všeobecné povolenie elektronických komunikačných sietí a služieb“, znie takto:

„Poskytovanie elektronických komunikačných sietí alebo poskytovanie elektronických komunikačných služieb môže, bez toho, aby boli dotknuté špecifické záväzky, na ktoré sa odvoláva článok 6 ods. 2 alebo práva na používanie, na ktoré sa odvoláva článok 5, podliehať len všeobecnému povoleniu…“

6 Článok 6 tej istej smernice, nazvaný „Podmienky všeobecného povolenia a podmienky na získanie práva na používanie rádiových frekvencií a čísiel a osobitné povinnosti“, stanovuje:

„1. Všeobecné povolenie na poskytovanie elektronických komunikačných sietí alebo služieb a práva na používanie rádiových frekvencií a práva na používanie čísel môže podliehať len podmienkam uvedeným v prílohe. Takéto podmienky musia byť nediskriminačné, primerané a transparentné a v prípade práv na používanie rádiových frekvencií v súlade s článkom 9 [smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica) (Ú. v. ES L 108, 2002, s. 33; Mim. vyd. 13/029, s. 349)].

…

3. Všeobecné povolenie obsahuje len podmienky, ktoré sú špecifické pre toto odvetvie a sú vysvetlené v časti A prílohy a nebudú duplikovať podmienky, ktoré sú platné pre podniky na základe iných vnútroštátnych právnych predpisov.

4. Členské štáty nebudú duplikovať podmienky všeobecného povolenia v prípadoch, kde poskytujú právo používania pre rádiové frekvencie alebo čísla.“

7 Článok 12 ods. 1 smernice 2002/20 s názvom „Správne poplatky“ stanovuje:

„Akékoľvek správne poplatky, ukladané podnikom poskytujúcim službu alebo sieť podľa všeobecného povolenia, alebo ktorým bolo poskytnuté právo používania, budú:

a) celkovo, pokrývať len administratívne náklady, ktoré sú vynaložené pri riadení, kontrole a vymáhaní plánu všeobecného povolenia a práv na používanie a osobitných povinností, ktoré sú spomenuté v článku 6 ods. 2, ktoré môžu zahŕňať náklady na medzinárodnú spoluprácu, harmonizáciu a normovanie, analýzu trhu, sledovanie zhody a inú kontrolu trhu, ako aj reguláciu práce, vyžadujúcu prípravu a uplatnenie sekundárnych právnych predpisov a správnych rozhodnutí, ako napríklad rozhodnutia o prístupe a prepojení; a

b) ukladané jednotlivým podnikom objektívnym, transparentným a primeraným spôsobom, ktorý minimalizuje dodatočné náklady na správu a súvisiace poplatky.“

8 Podľa článku 13 tejto smernice s názvom „Poplatky za práva na používanie a práva na inštalovanie zariadení“:

„Členské štáty môžu povoliť príslušnému orgánu, aby uložil poplatky za práva na používanie rádiových frekvencií alebo čísiel alebo práva na inštalovanie zariadení nachádzajúcich sa na, cez alebo pod verejným alebo súkromným majetkom, ktoré odrážajú potrebu zaručiť optimálne použitie týchto zdrojov. Členské štáty zabezpečia, aby takéto poplatky boli objektívne odôvodnené, transparentné, nediskriminačné a primerané vo vzťahu k ich zamýšľanému účelu a berúce do úvahy ciele uvedené v článku 8 smernice 2002/21/ES…“

9 Príloha smernice 2002/20 stanovuje:

„…

A. Podmienky, ktoré môžu byť pripojené ku všeobecnému povoleniu

…

2. Správne poplatky v súlade s článkom 12 tejto smernice.

…

B. Podmienky, ktoré môžu byť spojené s právami na používanie rádiových frekvencií

…

6. Poplatky za používanie v súlade s článkom 13 tejto smernice.

…“

Španielske právo

Právna úprava týkajúca sa telekomunikácií

10 Ley 32/2003 General de Telecomunicaciones (všeobecný zákon č. 32/2003 o telekomunikáciách) z 3. novembra 2003 (BOE č. 264 zo 4. novembra 2003, s. 38890, ďalej len „LGT 2003“) prebral do španielskeho práva smernice v oblasti telekomunikácií prijaté v roku 2002, medzi ktorými sa nachádza smernica 2002/20.

11 Podľa článku 49 tohto zákona:

„1. Operátori a držitelia práv na používanie verejnej rádiovej frekvencie alebo zdrojov číslovania sú povinní platiť poplatky stanovené právnym poriadkom.

2. Účelom týchto poplatkov je pokryť:

a) správne náklady na regulačnú činnosť zahŕňajúce prípravu a uplatňovanie sekundárneho práva Spoločenstva a správnych aktov, najmä v oblasti pripojenia a prístupu;

b) náklady na správu, kontrolu a uplatňovanie systému zavedeného týmto zákonom;

c) náklady na správu, kontrolu a uplatňovanie práv na používanie verejného majetku, práv na používanie rádiových frekvencií a číslovania;

d) správu oznámení, ktoré upravuje článok 6 tohto zákona;

e) náklady na medzinárodnú spoluprácu, harmonizáciu a normalizáciu a analýzu trhu.

3. Bez toho, aby tým bolo dotknuté ustanovenie odseku 2, účelom poplatkov stanovených za používanie verejných rádiových frekvencií, čísel a verejného majetku potrebného na inštalovanie elektronických komunikačných sietí je potreba zabezpečiť optimálne používanie týchto zdrojov pri zohľadnení hodnoty majetku, v súvislosti s ktorým sa udeľuje právo na používanie, a jeho obmedzenosti. Uvedené poplatky musia byť nediskriminačné, transparentné, objektívne odôvodnené a primerané svojmu účelu. Musia tiež podporovať dosiahnutie cieľov a dodržiavanie zásad stanovených v článku 3 v súlade s podmienkami stanovenými právnou úpravou.

…“

12 Obsah tohto ustanovenia bol v podstate prebratý do článku 71 Ley 9/2014 General de Telecomunicaciones (všeobecný zákon č. 9/2014 o telekomunikáciách) z 9. mája 2014 (BOE č. 114 z 10. mája 2014, s. 35824, ďalej len „LGT 2014“).

13 Príloha I LGT 2014 obsahuje bod 3 s názvom „Rezervačný poplatok za verejnú rádiovú frekvenciu“, ktorého odsek 1, ktorý je v podstate zhodný s odsekom 1 bodom 3 prílohy I LGT 2003, znie:

„Rezervácia verejnej rádiovej frekvencie na súkromné alebo osobitné použitie prevádzkovateľmi v prospech jednej alebo viacerých osôb alebo subjektov podlieha ročnému poplatku v súlade s podmienkami stanovenými v tomto odseku.

Na účely stanovenia výšky poplatku, ktorý musia dotknuté subjekty zaplatiť, je potrebné zohľadniť trhovú hodnotu používania rezervovanej frekvencie a výnos, ktorý by mohol oprávnený subjekt získať za jej používanie.

…“

14 Bod 3 ods. 6 prílohy I LGT 2014 uvádza:

„… Nezaplatenie poplatku [za rezerváciu verejnej rádiovej frekvencie] môže byť dôvodom na pozastavenie alebo stratu práva na používanie verejnej rádiovej frekvencie…“

15 Článok 62 LGT 2014, ktorý v podstate zodpovedá článku 45 LGT 2003, uvádza:

„…

Osobitné používanie verejných rádiových frekvencií je používanie, ktoré sa vykonáva prostredníctvom frekvenčných pásiem schválených na spoločné používanie bez obmedzenia počtu operátorov alebo užívateľov a s technickými podmienkami a službami stanovenými v jednotlivých prípadoch.

Súkromným používaním verejných rádiových frekvencií je výlučné používanie alebo používanie prostredníctvom obmedzeného počtu užívateľov určitých frekvencií v rámci rovnakého rozsahu osobnej pôsobnosti.

…

3. V prípade osobitného používania frekvenčných pásiem povolených na tento účel prostredníctvom verejných elektronických komunikačných sietí inštalovaných alebo prevádzkovaných elektronickými komunikačnými operátormi má udelenie práva na používanie verejnej rádiovej frekvencie formu všeobecného povolenia.

…

4. Udelenie práv na používanie verejnej rádiovej frekvencie má formu individuálneho povolenia v týchto prípadoch:

a) Ak ide o rezerváciu práva na osobitné používanie rádioamatérmi alebo rezerváciu práva na používanie na iné využitie bez hospodárskeho obsahu, na ktoré sa vzťahuje osobitná právna úprava, ktorá stanovuje takéto individuálne povolenie.

b) Ak je žiadateľovi udelené právo na súkromné používanie na účely vlastného poskytovania služieb, s výnimkou prípadov verejnej správy, ktoré vyžadujú pridelenie do verejnej sféry.

5. Vo všetkých ostatných prípadoch, na ktoré sa nevzťahujú predchádzajúce odseky, si právo na používanie verejných rádiových frekvencií na súkromné účely vyžaduje administratívnu koncesiu. Podmienkou udelenia tejto koncesie je, aby žiadatelia boli poskytovateľmi elektronických komunikačných služieb a neuplatňoval sa na nich žiadny zo zákazov uzatvárať zmluvy stanovených v [Real Decreto Legislativo 3/2011 por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Contratos del Sector Público (kráľovský legislatívny dekrét č. 3/2011, ktorým sa schvaľuje prepracované znenie zákona o verejnom obstarávaní) zo 14. novembra 2011 (BOE č. 276 zo 16. novembra 2011, s. 117729)].

…“

Právna úprava týkajúca sa dane z prevodu majetku a právnych úkonov uskutočnených formalizovaným zápisom

16 Podľa článku 7 ods. 1 Texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados (prepracované znenie zákona o dani z prevodu a právnych úkonov uskutočnených formalizovaným zápisom), založeného na Real Decreto Legislativo 1/1993, por el que se aprueba el Texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados (kráľovský legislatívny dekrét č. 1/1993, ktorým sa schvaľuje prepracované znenie zákona o dani z prevodu majetku a právnych úkonov uskutočnených formalizovaným zápisom), z 24. septembra 1993 (BOE č. 251 z 20. októbra 1993, s. 29545) a článok 7 ods. 1 Norma Foral 18/1987, del territorio histórico de Gipuzkoa, del Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados (provinčný zákon č. 18/1987 historického územia Guipúzcoa o dani z prevodu majetku a právnych úkonov uskutočnených formalizovaným zápisom), z 30. decembra 1987:

„Medzi prevody majetku podliehajúce dani patria:

…

b) Vznik vecných práv, pôžičiek, ručení, nájmov, dôchodkov a administratívnych koncesií, s výnimkou prípadu, keď je ich predmetom prevod práva na používanie železničnej infraštruktúry alebo prístavných alebo letiskových budov alebo zariadení.“

17 Podľa článku 28 ods. 1 písm. b) Reglamento de desarrollo de la Ley 32/2003, de 3 de noviembre, General de Telecomunicaciones, en lo relativo al uso del dominio público radioeléctrico (vykonávacie nariadenie k všeobecnému zákonu č. 32/2003 z 3. novembra o telekomunikáciách, týkajúce sa používania verejnej rádiovej frekvencie), založeného na Real Decreto 863/2008, por el que se aprueba el Reglamento de desarrollo de la Ley 32/2003, de 3 de noviembre, General de Telecomunicaciones, en lo relativo al uso del dominio público radioeléctrico (kráľovský dekrét č. 863/2008, ktorým sa schvaľuje vykonávacie nariadenie k všeobecnému zákonu č. 32/2003 z 3. novembra o telekomunikáciách, ktoré sa týka používania verejnej rádiovej frekvencie), z 23. mája 2008 (BOE č. 138 zo 7. júna 2008, s. 26305):

„Národná agentúra pre rádiokomunikácie môže v rámci všeobecného správneho konania… odobrať povolenie na súkromné používanie verejnej rádiovej frekvencie z nasledujúcich dôvodov:

…

b) Nezaplatenie dane z prevodu majetku a právnych úkonov uskutočnených formalizovaným zápisom.

…“

18 Článok 2 Ley 58/2003 General Tributaria (zákon č. 58/2003 o všeobecnom daňovom poriadku) zo 17. decembra 2003 (BOE č. 302 z 18. decembra 2003, s. 44987) definuje pojem „daň“ ako odvod požadovaný „bez protihodnoty, ktorého zdaniteľným plnením sú transakcie, úkony alebo skutočnosti, ktoré preukazujú finančnú spôsobilosť daňovníka“.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

19 Spoločnosť Vodafone España je telekomunikačný operátor, ktorý poskytuje mobilné telefónne služby na španielskom území.

20 V roku 2011 bolo spoločnosti Vodafone España udelených viacero koncesií na súkromné používanie verejnej rádiovej frekvencie pre frekvenčné pásmo 2,6 GHz a táto spoločnosť zaplatila na základe bodu 3 prílohy LGT 2003 poplatok za rezerváciu verejnej rádiovej frekvencie. V súlade s provinčným zákonom č. 18/1987 o dani z prevodu majetku a právnych úkonov uskutočnených formalizovaným zápisom spoločnosť Vodafone España takisto uskutočnila prenesenie daňovej povinnosti v súvislosti s daňou z prevodu majetku a z právnych úkonov uskutočnených formalizovaným zápisom (ďalej len „daň z prevodu majetku“) a túto daň zaplatila.

21 Vodafone España sa však domnievala, že táto daň je v rozpore s právom Únie a v rámci správneho konania požiadala o vrátenie sumy, ktorú z titulu tejto dane zaplatila.

22 Vzhľadom na to, že jej žiadosť bola zamietnutá, podala Vodafone España na vnútroštátny súd žalobu o neplatnosť proti rozhodnutiam o zamietnutí tejto žiadosti a v podstate tvrdila, že povinnosť zaplatiť daň z prevodu majetku vedie k dvojitému zdaneniu, ktoré je v rozpore s článkom 13 smernice 2002/20, keďže tá istá skutočnosť, teda administratívna koncesia na súkromné používanie verejnej rádiovej frekvencie, vedie k vzniku povinnosti zaplatiť poplatok za rezerváciu verejnej rádiovej frekvencie, ako aj daň z prevodu majetku.

23 Regionálna rada provincie Guipúzcoa spochybňuje existenciu dvojitého zdanenia, pričom sa opiera o rozlišovanie medzi pojmami „poplatok“ a „daň“ v španielskom práve. V podstate tvrdí, že skutočnosťou, ktorá zakladá povinnosť zaplatiť poplatok za rezerváciu verejnej rádiovej frekvencie, je rezervácia verejnej rádiovej frekvencie na súkromné účely, zatiaľ čo daňou z prevodu majetku je zaťažený prevod majetku uskutočnený udelením práv na súkromné používanie. Podľa tejto regionálnej rady články 12 a 13 smernice 2002/20 neobmedzujú možnosť členských štátov zaviesť iné druhy daňových zaťažení, než aké sú uvedené v týchto článkoch, akými sú daň z prevodu majetku a daň z príjmov právnických osôb, ktorým podliehajú všetky subjekty.

24 Podľa vnútroštátneho súdu je právny režim verejnej rádiovej frekvencie v podstate zhodný so všeobecným režimom zavedeným článkami 84 až 104 Ley 33/2003, del Patrimonio de las Administraciones Públicas (zákon č. 33/2003 o majetku orgánov verejnej správy) z 3. novembra (BOE č. 264 zo 4. novembra 2003, s. 20254), ktorý sa uplatňuje na všetok verejný majetok vo vlastníctve španielskych orgánov verejnej správy. Uvedený súd z toho vyvodzuje, že telekomunikačný operátor, ktorý je výhradným úspešným uchádzačom o určité frekvencie, získa skutočnú administratívnu koncesiu na verejný majetok, ktorá má rovnakú povahu, ako koncesia uvedená v článku 7 ods. 1 písm. b) provinčného zákona č. 18/1987 o dani z prevodu majetku a právnych úkonov uskutočnených formalizovaným zápisom, ktorá zahŕňa, podobne ako každá koncesia, dočasné súkromné používanie verejného majetku poskytnuté ako protihodnota za zaplateniu poplatku.

25 Okrem toho skutočnosť, že nezaplatenie dane z prevodu majetku predstavuje dôvod na odobratie povolenia používať verejnú rádiovú frekvenciu, môže byť podľa vnútroštátneho súdu chápaná v tom zmysle, že zámerom vnútroštátneho zákonodarcu bolo to, aby zaplatenie dane z prevodu majetku *de facto* bolo predpokladom na udelenie práva na súkromné používanie verejnej rádiovej frekvencie.

26 Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Vyšší súd Baskicka, Španielsko) však zastával názor, že spor, ktorý mu bol predložený, vyvoláva pochybnosti týkajúce sa výkladu práva Únie, a preto sa rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdneho dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 13 smernice [2002/20], prípadne v spojení s ďalšími doplňujúcimi ustanoveniami práva Únie, vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby Španielske kráľovstvo, a konkrétne daňovo autonómne historické územie Gipuzkoa, zaťažilo právo telekomunikačného operátora na používanie rádiových frekvencií, na ktoré sa už vzťahuje poplatok [za rezerváciu verejnej rádiovej frekvencie], [daňou z prevodu majetku], ktorá je všeobecne uplatniteľná na administratívne koncesie na majetok vo verejnom vlastníctve a v súlade s provinčnou právnou úpravou, ktorá upravuje uvedenú daň?“

O prejudiciálnej otázke

27 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 13 smernice 2002/20 vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát, ktorého právna úprava stanovuje, že právo na používanie rádiových frekvencií podlieha poplatku za rezerváciu verejnej rádiovej frekvencie, vyžadoval okrem toho na udelenie administratívnych koncesií na túto frekvenciu daň z prevodu majetku, ktorá vo všeobecnosti zaťažuje udelenie administratívnych koncesií na verejný majetok na základe právnej úpravy, ktorá nie je osobitne uplatniteľná na odvetvie elektronických komunikácií.

28 Na úvod treba uviesť, že podľa článku 1 smernice 2002/20 je jej cieľom podporiť vnútorný trh s elektronickými komunikačnými sieťami a službami prostredníctvom harmonizácie a zjednodušenia pravidiel týkajúcich sa povolenia a podmienok s cieľom uľahčiť ich poskytnutie v rámci celej Európskej únie.

29 Na tento účel smernica 2002/20 stanovuje nielen pravidlá týkajúce sa postupov udeľovania všeobecných povolení alebo práv na používanie rádiových frekvencií alebo čísel a obsahu týchto povolení, ale aj pravidlá týkajúce sa povahy, ako aj rozsahu peňažných povinností súvisiacich s uvedenými postupmi, ktoré môžu členské štáty uložiť podnikom v oblasti elektronických komunikačných služieb (rozsudok zo 17. decembra 2015, Proximus, C-454/13, EU:C:2015:819, bod 19 a citovaná judikatúra).

30 Konkrétnejšie, článok 12 smernice 2002/20, nazvaný „Správne poplatky“, stanovuje, že poskytovatelia elektronických komunikačných služieb môžu podliehať správnym poplatkom určeným na financovanie činností národného regulačného orgánu spojených so správou systému povolení a udeľovaním práv na používanie.

31 Okrem týchto správnych poplatkov môžu členské štáty podľa článku 13 tejto smernice s názvom „Poplatky za práva na používanie a práva na inštalovanie zariadení“ uložiť za práva na používanie rádiových frekvencií alebo čísel, alebo za práva na inštalovanie zariadení nachádzajúcich sa na, cez alebo pod verejným alebo súkromným majetkom, ktoré sa udeľujú poskytovateľom elektronických komunikačných sietí a služieb, poplatok, ktorého cieľom je zabezpečiť optimálne použitie týchto zdrojov.

32 Ako vyplýva z ustálenej judikatúry, členské štáty nemôžu v rámci smernice 2002/20 vyberať iné poplatky alebo úhrady za poskytovanie sietí a elektronických komunikačných služieb než tie, ktoré sú upravené v tejto smernici (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2015, Proximus, C-454/13, EU:C:2015:819, bod 20 a citovanú judikatúru), teda poplatky uvedené v bodoch 30 a 31 tohto rozsudku.

33 V prejednávanej veci sa vnútroštátny súd v prvom rade pýta na zlučiteľnosť kumulácie poplatkov s článkom 13 smernice 2002/20.

34 V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že Súdny dvor rozhodol, že článok 13 smernice 2002/20 nevylučuje kumuláciu viacerých poplatkov v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje uloženie poplatku, ktorého cieľom je podporovať optimálne využívanie frekvencií, spoločne s ďalším poplatkom, ktorý je určený na ten istý účel, za predpokladu, že tieto poplatky ako celok spĺňajú podmienky stanovené v uvedenom článku 13 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. marca 2013, Belgacom a i., C-375/11, EU:C:2013:185, bod 48).

35 Po druhé vnútroštátny súd uvádza, že zdanenie prevodu majetku, o ktoré ide vo veci samej, sa podľa uplatniteľného vnútroštátneho práva nekvalifikuje ako „poplatok“, čo je jediný pojem, na ktorý odkazuje článok 13 smernice 2002/20, ale ako „daň“.

36 Z judikatúry Súdneho dvora v tomto zmysle vyplýva, že v rámci skúmania dotknutého zdanenia nemôže byť vnútroštátny súd viazaný kvalifikáciou tohto zdanenia podľa uplatniteľného vnútroštátneho práva a že uvedenému súdu prináleží vychádzať z objektívnych vlastností tohto zdanenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. januára 2017, IRCCS – Fondazione Santa Lucia, C-189/15, EU:C:2017:17, bod 29).

37 V dôsledku toho okolnosť, že zdanenie dotknuté vo veci samej je v prejednávanej veci podľa vnútroštátnej právnej úpravy kvalifikované ako „daň“, sama osebe nebráni tomu, aby sa na ňu vzťahoval článok 13 smernice 2002/20.

38 Po tretie sa vnútroštátny súd pýta, či zlučiteľnosť „dane“, o akú ide vo veci samej, so smernicou 2002/20 môže byť spochybnená okolnosťou, že sa riadi právnou úpravou, ktorá sa neuplatňuje osobitne na odvetvie elektronických komunikácií.

39 V tejto súvislosti treba uviesť, že je pravda, že článok 6 ods. 3 smernice 2002/20 v spojení s jej odôvodnením 18 stanovuje, že všeobecné povolenie, ktoré zaručuje právo na poskytovanie elektronických komunikačných sietí alebo služieb, obsahuje len podmienky, ktoré sú špecifické pre odvetvie elektronických komunikácií, a nie podmienky, ktoré sú platné pre podniky na základe iných vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré sa špecificky netýkajú tohto odvetvia.

40 Ako však vyplýva z článku 6 ods. 4 smernice 2002/20 v spojení s časťami A a B jej prílohy, na jednej strane práva na používanie rádiových frekvencií a na druhej strane všeobecné povolenie, podliehajú odlišným konaniam, ktorých podmienky nie sú totožné.

41 V dôsledku toho požiadavka stanovená v článku 6 ods. 3 smernice 2002/20, ktorá sa uplatňuje na všeobecné povolenie, nemôže byť rozšírená na poplatky stanovené v článku 13 tejto smernice, a teda okolnosť, že poplatok sa riadi právnou úpravou členského štátu, ktorá nie je špecifická pre odvetvie elektronických komunikácií, nemôže sama osebe brániť uplatneniu tejto smernice, konkrétne jej článku 13.

42 Po štvrté sa vnútroštátny súd pýta, či skutočnosť, že sa daň z prevodu majetku uplatňuje na všetky hospodárske subjekty, a nielen na poskytovateľov elektronických komunikačných služieb, má vplyv na uplatniteľnosť článku 13 smernice 2002/20 na spor vo veci samej.

43 Je pravda, že Súdny dvor v tejto súvislosti rozhodol, že poplatok, ktorého platiteľmi nie sú výlučne poskytovatelia elektronických komunikačných sietí alebo služieb alebo subjekty, ktoré majú práva stanovené v článku 13 smernice 2002/20, nepredstavuje vzhľadom na svoje charakteristiky „poplatok“ v zmysle tohto článku (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. septembra 2014, Belgacom a Mobistar, C-256/13 a C-264/13, EU:C:2014:2149, bod 36).

44 Súdny dvor však spresnil, že to tak bolo z dôvodu, že skutočnosť, s ktorou sa spája vznik povinnosti platiť poplatok, o ktorý ide vo veci samej, nesúvisí s udelením práv na používanie rádiových frekvencií alebo čísel alebo práv na inštalovanie zariadení na alebo pod verejným alebo súkromným majetkom

(pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. septembra 2014, Belgacom a Mobistar, C-256/13 a C-264/13, EU:C:2014:2149, bod 37), pričom okolnosť, že uvedený poplatok zaťažoval všetky hospodárske subjekty, nebola pre vyvodenie tohto záveru rozhodujúca.

45 Z toho vyplýva, že na poplatok, ktorý je uložený všetkým hospodárskym subjektom, sa môže vzťahovať článok 13 smernice 2002/20, pokiaľ je skutočnosť, rozhodujúca pre vznik povinnosti k tomuto poplatku, spojená s udelením práv na používanie rádiových frekvencií alebo čísel alebo práv na inštalovanie zariadení na, cez alebo pod verejným alebo súkromným majetkom.

46 Je to tak najmä v prípade, kedy má predmetný poplatok uložený podnikom, ktoré poskytujú elektronické komunikačné siete a služby, povahu protihodnoty za právo používať rádiové frekvencie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2015, Base Company, C-346/13, EU:C:2015:649, bod 22).

47 V prejednávanej veci sa zdá, že z uplatniteľného vnútroštátneho práva, najmä z článku 45 LGT 2003, vyplýva, že udelenie administratívnej koncesie na verejnú rádiovú frekvenciu je nevyhnutné na získanie práva na výlučné používanie verejnej rádiovej frekvencie. Z článku 28 ods. 1 písm. b) vykonávacieho nariadenia k LGT 2003, ako bolo schválené kráľovským dekrétom č. 863/2008, okrem iného vyplýva, že nezaplatenie dane z prevodu majetku je dôvodom na odobratie povolenia na takéto používania.

48 S výhradou overenia vnútroštátnym súdom, ktorý má ako jediný právomoc vykladať vnútroštátne právo, sa teda zdá, že zaplatenie dane z prevodu majetku je predpokladom na získanie práva na používanie rádiových frekvencií, a teda že táto „daň“ vykazuje znaky poplatku uloženého ako protihodnota za toto právo.

49 Ak by vnútroštátny súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že na daň z prevodu majetku sa vzťahuje článok 13 smernice 2002/20, bolo by úlohou tohto súdu overiť, či táto daň a poplatok za rezerváciu verejnej rádiovej frekvencie spĺňajú ako celok podmienky stanovené v tomto článku 13 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. marca 2013, Belgacom a i., C-375/11, EU:C:2013:185, bod 48).

50 Poplatok za práva na používanie rádiových frekvencií, ktorý môžu členské štáty zaviesť, musí byť v tomto ohľade objektívne odôvodnený, transparentný, nediskriminačný a primeraný vo vzťahu k zamýšľanému účelu a musí zohľadňovať najmä ciele, ktorými sú podpora hospodárskej súťaže a efektívne využívanie rádiových frekvencií (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. marca 2013, Belgacom a i., C-375/11, EU:C:2013:185, bod 46).

51 Z článku 13 smernice 2002/20 v spojení s jej odôvodnením 32 tiež vyplýva, že poplatok uložený operátorom telekomunikačných služieb za používanie rádiových frekvencií musí sledovať cieľ, ktorým je zabezpečiť optimálne využívanie týchto zdrojov a neprekážať rozvoju novátorských služieb a hospodárskej súťaže na trhu (rozsudok z 21. marca 2013, Belgacom a i., C-375/11, EU:C:2013:185, bod 47).

52 Pokiaľ ide konkrétne o spôsob určenia výšky poplatku za používanie rádiových frekvencií, oprávnenie na používanie verejného majetku, ktorý je obmedzeným zdrojom, umožňuje jeho držiteľovi dosahovať významný hospodársky prospech a poskytuje mu v porovnaní s ostatnými prevádzkovateľmi, ktorí by takisto chceli používať a využívať tento zdroj, výhody, čo je dôvodom na uloženie poplatku, ktorý odzrkadľuje najmä hodnotu využívania predmetného obmedzeného zdroja (rozsudok z 21. marca 2013, Belgacom a i., C-375/11, EU:C:2013:185, bod 50 a citovaná judikatúra).

53 Za týchto podmienok cieľ zabezpečiť, aby prevádzkovatelia optimálne využívali obmedzené zdroje, ku ktorým majú prístup, vyžaduje, aby výška tohto poplatku bola stanovená na zodpovedajúcej úrovni, ktorá odzrkadľuje najmä hodnotu využívania týchto zdrojov, pričom musí byť zohľadnená hospodárska a technologická situácia na dotknutom trhu (rozsudok z 21. marca 2013, Belgacom a i., C-375/11, EU:C:2013:185, bod 51, ako aj citovaná judikatúra).

54 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 13 smernice 2002/20 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát, ktorého právna úprava stanovuje, že právo na používanie rádiových frekvencií podlieha poplatku za rezerváciu verejnej rádiovej frekvencie, vyžadoval okrem toho na udelenie administratívnych koncesií na túto frekvenciu daň z prevodu majetku, ktorá vo všeobecnosti zaťažuje udelenie administratívnych koncesií na verejný majetok na základe právnej úpravy, ktorá nie je osobitne uplatniteľná na odvetvie elektronických komunikácií, ak skutočnosť, ktorá zakladá povinnosť platiť túto daň, súvisí s udeľovaním práv na používanie rádiových frekvencií, pokiaľ tento poplatok a táto daň spĺňajú ako celok podmienky uvedené v tomto článku, najmä podmienku týkajúcu sa primeranej povahy sumy vybranej ako protihodnota za právo na používanie rádiovej frekvencie, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

O trovách

55 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (ôsma komora) rozhodol takto:

Článok 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/20/ES zo 7. marca 2002 o povolení na elektronické komunikačné siete a služby (smernica o povolení), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/140/ES z 25. novembra 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát, ktorého právna úprava stanovuje, že právo na používanie rádiových frekvencií podlieha poplatku za rezerváciu verejnej rádiovej frekvencie, vyžadoval okrem toho na udelenie administratívnych koncesií na túto frekvenciu daň z prevodu majetku, ktorá vo všeobecnosti zaťažuje udelenie administratívnych koncesií na verejný majetok na základe právnej úpravy, ktorá nie je osobitne uplatniteľná na odvetvie elektronických komunikácií, ak skutočnosť, ktorá zakladá povinnosť platiť túto daň, súvisí s udeľovaním práv na používanie rádiových frekvencií, pokiaľ tento poplatok a táto daň spĺňajú ako celok podmienky uvedené v tomto článku, najmä podmienku týkajúcu sa primeranej povahy sumy vybranej ako protihodnota za právo na používanie rádiovej frekvencie, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

Podpisy